

Životní jubileum

Jubilující Ing. Dr. Jaroslav Josef Pospíšil, (Ph.D), Eq.M.

Dne 27. června 2003 se dožil v plné síle „abrahámovin“, Jeho Excelence, Moravský zemský mistr Královského řádu Moravských rytířů sv. Rostislava a Kolumbana a druhý Viceprezident Moravského národního kongresu, lesní inženýr, lesnický pedagog, publicista, zakladatel firmy Silvajagd, soudní znalec pro obor ekonomika lesního hospodářství – (odvětví ceny a odhady se specializací na lesní pozemky, porosty a škody na lesních porostech, škody na zvěři a těžba dříví), soudní znalec pro obor myslivosti, znalec a sběratel historických i současných lesnických a mysliveckých stejnokrojů, obuvi a veškerých doplňků, tvůrce významných výstav s touto tematikou a poradce ředitele Národního zemědělského muzea v Praze pro otázky historických lesnických a mysliveckých expozic, pan Ing. Dr. Jaroslav Josef Pospíšil, (Ph.D.), Eq.M., potomek starobylého moravského rodu Pospíšilů Postřelmovských, rytířů z Heydeldorfu a na Haydelbergu.

Rada Královského řádu Moravských rytířů sv. Rostislava a Kolumbana i Výkonný výbor Moravského národního kongresu se připojují k řadě gratulantů a jubilantovi upřímně z celého srdce přejí stálé zdraví, mnoho štěstí a životního elánu i osobní pohody a také mnoho dalších let spokojenosti v kruhu jeho rodiny i mezi sobě blízkými přáteli.

Jeho Excelence, Ing. Dr. Jaroslav J. Pospíšil, (Ph.D.), Eq.M. se narodil 27. června 1953 na Moravě v Rajhradě u Brna, v okrese Brno - venkov. Vyrůstal v okolí Brna a základní školu začal navštěvovat v Modřicích u Brna, později pokračoval v Rajhradě u Brna a školní docházku ukončil v Ořechově u Brna. V roce 1968 se přihlásil na Lesnické odborné učiliště v Lesonicích. Po roce odešel do Hranic na Moravě, kde v letech 1969 - 1973 absolvoval studium na Střední lesnické technické škole, které ukončil maturitou. V letech 1977 – 1983 dálkově absolvoval studium na Vysoké škole zemědělské v Brně, Lesnické fakultě, kde promoval v roce 1983 a získal titul lesního inženýra.

Následně absolvoval postgraduální studia na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, kde studoval jazykovou a společensko - vědní přípravu pro československé experty do zahraničí. Šesti semestrové studium ukončil v roce 1988.

Na Lesnické fakultě Vysoké školy zemědělské v Brně, v Ústavu myslivosti, absolvoval v letech 1990 – 1992 čtyř semestrální studium s výborným prospěchem v oboru „Myslivost v ČSFR a v zahraničí“.

Potom v roce 1998 v Ústavu myslivosti Lesnické a dřevařské fakulty Mendelovy zemědělsko – lesnické univerzity v Brně ukončil doktorandské studium, když obhájil práci na téma “Vnější a vnitřní projevy podmínky lesnické a myslivecké činnosti na historickém území Čech, Moravy a Slezska“ a získal vědeckou hodnost doktora mysliveckých věd s právem užívat titul Ph.D.

V roce 1973, po absolvování Střední lesnické technické školy v Hranicích na Moravě, nastoupil do svého prvního zaměstnání na polesí Lysice, lesní úsek Kunštát. Zde, zásluhou svého děda Josefa Pospíšila z Velkých Opatovic zjistil, že vlastně pracuje na bývalém lesním majetku svých předků, neboť les se dodnes jmenuje „Pospíšiluj“. V letech 1973 – 1981 pracoval u Jihomoravských státních lesů, kde v různých místech jižní Moravy (Lesní závod Lomnice u Tišnova, polesí Lysice, Lesní závod Kuřim), zastával různé provozní funkce (lesník, mistr, samostatný technik výroby). V roce 1981 nastoupil na podnikové ředitelství Jihomoravských státních lesů, kde do roku 1989 zastával funkci nejprve samostatného, později vedoucího odborného referenta. Od roku 1989 působil jako odborný asistent a samostatný výzkumný pracovník na Katedře světového a obecného lesnictví (později Ústavu myslivosti) Lesnické fakulty Vysoké školy zemědělské v Brně. V roce 1994 odešel z této funkce a věnuje se soukromému podnikání ve své rodinné firmě Silvajagd – sdružení

podnikatelů, která je tvořena pouze rodinnými příslušníky, manželkou Hanou a syny Alexandrem a Michalem. Firma se zabývá vývojem, výrobou a velkoobchodem lesnických a mysliveckých oděvů, obuvi, doplňků a potřeb.

Firma Silvajagd má své počátky v roce 1990. Jejím původním záměrem bylo vykonávat menší, drobnější činnost pro lesnický provoz. V roce 1992 došlo ke spolupráci s významnou zahraniční firmou, která je tradičním dodavatelem mysliveckých oděvů, doplňků a obuvi téměř v celé Evropě a také nabízí zprostředkování lovecké turistiky. Od roku 1993 začala firma Silvajagd pracovat na vytvoření vlastního výrobního programu, na ochranné známce a na síti dodavatelů lesnických a loveckých oděvů a obuvi. Své výrobky firma Silvajagd prezentuje na odborných výstavách doma i v zahraničí (v Rakousku, v Německu, ve Švédsku, v Polsku, na Slovensku, v Litvě, v Bosně a Hercegovině, atd., a také i na výstavě Silva Regina v Brně), kde vystavuje nejen lesnické a myslivecké odívání, ale také zbraně, střelivo, doplňky, obuv a rovněž i ukázky lesnické a myslivecké kultury, řemesel a literatury od historie po současnost.

Na výstavě Silva Regina byla firma Silvajagd třikrát nominována na hlavní ocenění, cenou Grand Prix. V roce 1998 zde obdržela cenu odborného časopisu Lesnická práce za kolekci obleků, oděvů, doplňků a obuvi pro Lesy České republiky, s.p. Hradec Králové. Firma Silvajagd rovněž zpracovává kostýmní návrhy pro odborné části televizních pořadů a filmů, např. v poslední době pro pilotní program „Mysliveckého kalendáře“ a pro filmy „Habsburkové“ a „Choking hazard“. Dá se říci, že firma Silvajagd patří dnes k nejvýznamnějším firmám ve svém oboru a také k tomu nejlepšímu co lze nalézt z této oblasti v České republice.

Jubilantova životního jubilea také vzpomenuly všechny významné domácí lesnické a myslivecké časopisy - Lesnická práce, Svět myslivosti a Myslivost – Stráž myslivosti.

Mezi jubilantovy koníčky patří nejen historie lesnictví a myslivosti, ale také cestování (prozatím procestoval asi čtyřicet zemí na čtyřech kontinentech, tj. v Evropě, Asii, Africe a Americe) a zejména genealogie a heraldika. A proto u příležitosti jeho narozenin dne 27. června 1999 byl Ing. Dr. Jaroslav Josef Pospíšil (Ph.D), zvolen čestným členem Společenství Moravských rytířů sv. Rostislava a byl mu udělen čestný titul Equitum Moraviae – Rytíř Moravy. Následně po úmrtí 1. Mistra Společenství moravských rytířů sv. Rostislava Doc. PhDr. Lubomíra Emila Viléma Havlíka, DrSc., Eq.M., byl dne 15. dubna 2000 přijat za řádného člena a kapitulou Společenství byl zvolen 2. Mistrem Společenství moravských rytířů sv. Rostislava. V roce 2002 stál u transformace Společenství Moravských rytířů sv. Rostislava v Královský řád Moravských rytířů sv. Rostislava a Kolumbana a dne 4. července 2002 byl ve Znojmě pasován Jeho Královskou Výsostí Princem Michaellem Stewartem z Albany, hlavou skotského královského domu Stewartů, rytířem a zároveň byl jmenován zástupcem Velmistra a Moravským zemským mistrem Královského řádu Moravských rytířů sv. Rostislava a Kolumbana. Rozhodnutím JKV prince Michaela z Albany mu byl rovněž konfirmován rodový erb s právem doplnit jej znakem řádu.

V roce 2000 (30. června) obdržel od Rady Českomoravské myslivecké jednoty v Praze vyznamenání „Za zásluhy o myslivost III. stupně. Z titulu Moravského zemského mistra Královského řádu Moravských rytířů sv. Rostislava a Kolumbana je rovněž nositelem všech stupňů řádových vyznamenání.

Nejstarší zmínky o rodu Pospíšilů z Postřelmova, rytířů z Heydeldorfu a na Haydelbergu, jak již název sám naznačuje, lze najít v Postřelmově a v okolí. V lánových rejstřících Postřelmova (Gross Heylendorf) z roku 1677 se mezi velkými sedláky vyskytuje Anna, vdova po Matouši Pospíšilovi, která hospodařila na 50 měřicích polí. Matouš Pospíšil žil ještě roku 1656 a patřil k největším sedlákům Postřelmova. Je velmi pravděpodobné, že jeho rodina zastávala i rychtářský úřad, který vždy tvořil spojovací článek mezi šlechtickou správou panství a poddanými. Později se rod Pospíšilů v Postřelmově rozdvojl do dvou linií. O sto let

později v tereziánském katastru lze v Postřelmově najít Martina Pospíšila, který hospodařil na 56 měřicích a Jana Pospíšila, jehož majetek měl rozlohu 63,6 měřic.

Z této rodové kolébky Pospíšilů, pocházel i Jan (Johan) Pospíšil, který žil v Olešnici na Moravě a později v Kunštátě, a o kterém je první písemná zmínka v Olomouckých půhonech z 2. února 1631, kde vystupuje jako svědek při odhadu majetku na Kunštátském panství jako polesný. Patrně byl mladším bratrem Matouše Pospíšila z Postřelmova a jako mladší se vypravil do světa hledat štěstí. Jako syn svobodníka ze zemanského rodu si našel službu na Kunštátském panství a již před rokem 1631 se zakoupil v Olešnici na Moravě, patřící do okresu Kunštát a dnes ležící v okrese Blansko.

V Olešnici vlastnil svobodný dvůr, který stával na místě Matonovy továrničky, číslo domu 6. Na místě nynějších domů číslo 5, 203, 223, 224 a 275 byla zahrada tohoto statku. Rodině Pospíšilů patřil také mlýn, nyní dům číslo 10. Polnosti měl dvůr na Moravské straně, zvané Pod Skalou, V Pařezích, U Buku a dále pak les, zvaný dosud Pospíšilů. Louky se táhly dle Olešnického potoka směrem ke Škrobárně, to jest k nynějšímu domu číslo 199. Jan Pospíšil z Postřelmova zastával na Kunštátském panství funkci obročného. V roce 1641 povýšil a stal se hejtmanem čili vrchním na zdejším panství. Roku 1651 intabuloval Jiřík Protivec Drahanovský z Pěnčína Slatinu (u Velkých Opatovic) Janu Pospíšilovi z Haydelsdorfu, který ji roku 1653 zapsal svému nejstaršímu synovi Janu Aloisovi Pospíšilovi z Haydelsdorfu.

Starší lidé v Olešnici vždy vypravovali, že zvon kostela sv. Mikuláše z roku 1650 daroval majitel Pospíšilovského mlýna, a proto když zemřel někdo z tohoto mlýna, byť i evangelík, vždy se mu zvonila na věži kostela sv. Mikuláše dvě hodiny hrana. Jest velmi pravdě podobné, že tento zvon věnoval kostelu Jan Pospíšil, hejtman panství Kunštátského, jehož jméno jest na zvoně vylito.

Nápis zní následovně: „*Anno iubilaeo 1650 octobris litý zvon tento ke cti s. Mikoláši, patroni chrámu Panie. Za správy urozeného pana Pospysila Polstřemovského, ten czas auředníka panství Kunštátského a za auřadu Pavla Guda primátora a Křištofa Provazníka purkmistra – Kašpar Ertl*“.

Jan Pospíšil Postřelmovský dosáhl roku 1650 dalšího důstojenství, když byl na přimluvu majitele Kunštátského panství pana Jindřicha Šlika přijat do řad moravského rytířstva a rozhodnutím císaře Ferdinanda III. mu císařskou kanceláří byl dne 31. ledna 1650 udělen znak a povýšení do šlechtického stavu s titulem z Heydeldorfu. V Moravském zemském archivu v Brně (ve fondu A 3, Stavovské rukopisy, číslo rukopisu 44, folium 103b až 104b) je o tom, mimo jiné, k datu září 1650 uvedeno: *Zasedání ohledně Jana Pospíšila z Haidelbergu. Pan Bedřich, hrabě z Operštorfu a pan Jan Baltasar Velter, svobodný pán z Lilien, římského císařství rada a plukovník a olomoucký krajský hejtman v tomto Markrabství Moravském ohlásili Janu Pospíšilovi u ctihodného stavu rytířského, že na jeho žádost a prosby a na základě jeho služeb mu Pospíšilovi, /protože pro téhož přijal a převzal od Jejich Veličenstva císaře zemský hejtman listinu, podle jejíhož obsahu mu bylo milostivě uděleno povýšení do stavu šlechtického/, mohlo být na běžném zasedání rytířského stavu dovoleno a uděleno povýšení do tohoto stavu.*

Nad to pak, protože císařský diplom /listina/ i s jinými dokumenty požadovanými o jeho počestném narození a původu v pořádku nalezla a shromáždila a řádně prokázala a odtud mu pak na řádném sezení po složení obvyklé přísahy udělila stav nového příslušníka rytířského stavu a bylo mu skrz královského pana vrchního dvorního soudce vykázáno místo.

Jeho znak a klenot je sestavený následujícím způsobem. Ve štítě, celém bílé nebo stříbrné barvy, uprostřed napříč s jedním dosti širokým, červeným pruhem, ve kterém je vidět běžící jelen v jeho přirozené barvě s jeho parohy o pěti koncích, na spodním dílu se objevuje jedna, na horním dílu ale dvě vedle pospolu posazené červené rozkvetlé růže. Na tomto štítě stojí volně otevřená šlechtická turnajová helma, na obou stranách bílé nebo stříbrné barvy a červené nebo rubínové barvy helmové opěradlo a nad ním zdobená královská koruna, z které

se dvě vedle sebe proti pravé ruce obrácené orlí křídla s červenými vějířky, opatřenými odlišným bílým šachováním, mezi těmito oběma, proti napravo až do boku stojícího jelena v jeho přírodní barvě se ukazuje. Tento šlechtický znak a klenot je vymalovaný uprostřed císařskokrálowského dopisu a skutečnými barvama je opatřený.

Roku 1659 obdržel Jan Pospíšil od vrchnosti dům po luteránském knězi Zázvorkovi v Kunštátě pod budovou fary.

Na statku v Olešnici pak hospodařil Václav Pospíšil, syn Janův. Tento se narodil asi roku 1637. V II. lánové vizitaci roku 1672 je zaznamenáno: „*V Olešnici je svobodný dvůr Václava Pospíšila z Haidldorfu, patřící pod právo purkrechtní. Jeho privilegie byly komisi ukázány*“. Ke dvoru patřilo 130 měřic polí a luk, z nichž se sklízelo 11 čtyřspřežních vozů sena a 4 vozy otavy a rovněž ke dvoru náleželo 25 celých a 5/8 měřic lesa, dodnes nesoucího název Pospíšilův. Před rokem 1678 stal se Václav Pospíšil obročným a roku 1696 sirotčím na panství kunštátském. Bydlel v Kunštátě, kde také zemřel 5. ledna 1700 ve věku 63 roků a je pochován v kostele kunštátském. Dvůr s mlýnem v Olešnici prodal snad již dříve kunštátské vrchnosti, svobodným pánům Ibsenům, kteří zde zřídili barvírnu. Že byl Václav Pospíšil oblíben mezi sousedy, svědčí i ta okolnost, že byl s manželkou svou velmi často za kmotry o křtech anebo za svědky při svatbách, a to nejen v Olešnici, ale i v Kunštátě.

Rod Pospíšilů se v následných staletích rozrodil a potomky Jana a Václava Pospíšilových můžeme nalézt nejen v Olešnici a v Kunštátě, ale také v Letovicích, v Jevíčku a ve Velkých Opatovicích.

Náš jubilant, Jeho Excellence Ing. Dr. Jaroslav Josef Pospíšil, (Ph.D), Eq.M., přesto, že je narozen v Rajhradě u Brna, tak pochází z Velkoopatovické větve rodu Pospíšilů a patří do třinácté doložitelné generace potomků Jana Pospíšila Postřelmovského. Jeho otcem byl Jaroslav Pospíšil (nar. 4. 7. 1932) a matkou Květa roz. Minářová (nar. 12. 5. 1935). Oba dva již odešli na pravdu Boží.

Když v roce 1959 otec rodinu opustil, vyrůstal Jaroslav Josef Pospíšil pouze s matkou, (která se později provdala a jmenovala se Benadová) a s bratrem Vladimírem Janem Pospíšilem (nar. 26. 4. 1959), bez otce. Na jeho výchovu dohlížel starostlivý děd Josef Pospíšil z Velkých Opatovic, který vnuka seznamoval s dějinami rodu Pospíšilů a vedl ho k lásce k vlasti a k rodné Moravě. Jeho odkaz, odkaz předků, předává náš jubilant také svým dvěma synům Alexandrovi (nar. 14. 11. 1976) a Michalovi (nar. 11. 4. 1979), které mu povila jeho žena Hana roz. Cupalová (nar. 25. 8. 1953).

Shodou okolností se bratři Pospíšilové, Jaroslav Josef a Vladimír Jan, stali i švagry, neboť bratr našeho jubilanta Vladimír Jan Pospíšil si za manželku vzal Lenku Cupalovou (nar. 12. 10. 1959), sestru bratrovy ženy Hany a mají syna Martina Pospíšila (nar. 15. 9. 1978) a dceru Janu (nar. 3. 2. 1982). A tak bratři Pospíšilové žijí v přátelském rodovém společenství a udržují rodové tradice.

Přejme proto našemu jubilantovi dalších padesát let tvůrčí práce pro rodinu a rod Pospíšilů, pro Královský řád Moravských rytířů sv. Rostislava a Kolumbana, pro Moravu, a ať se od svých synů dočká řady vnuků, kteří ponosou rodovou štafetu a rodový odkaz předků dále v třetím tisíciletí.

Na stále zdraví připíjím jubilantovi jiskrným, červeným moravským vínem a přeji mu mnoho dalších roků prožitých ve zdraví a spokojenosti.

Ing. Jiří Petr Drápela, Eq.M
Kancelář KŘMR sv. RaK